

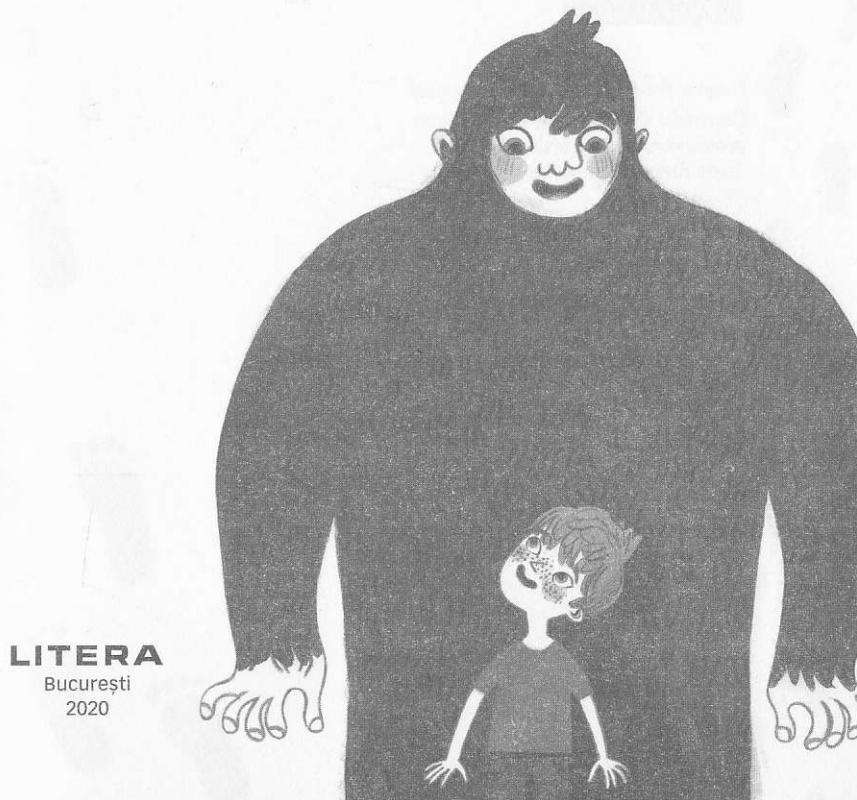
Ellen Potter

Ilustrații de
Felicta Sala

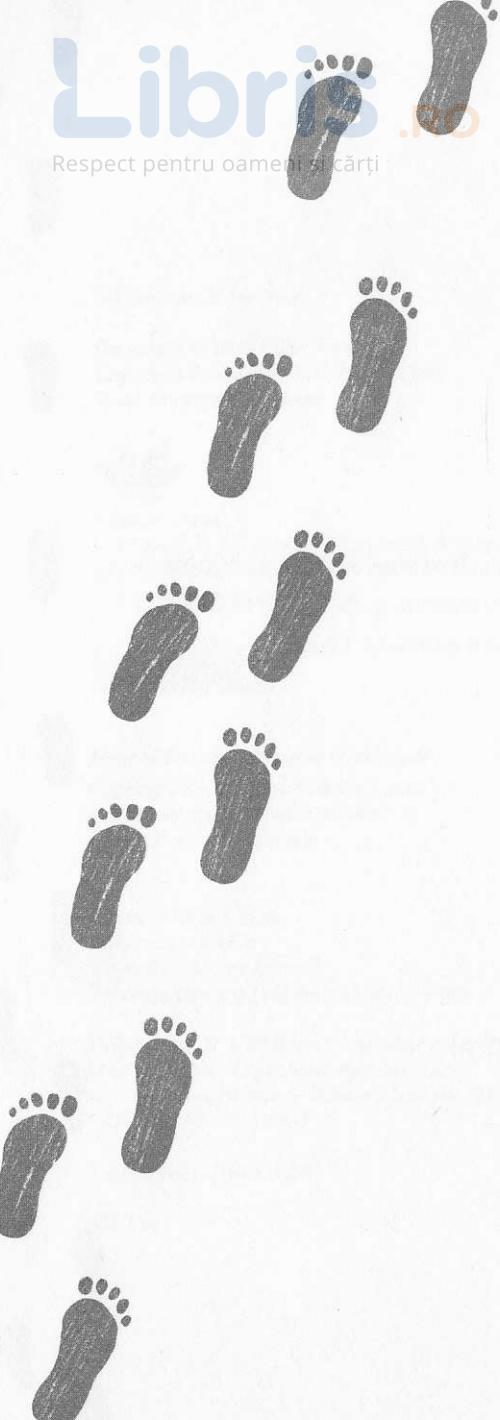
Traducere din limba engleză de
Adriana Bădescu

HUGO și BOONE

O PRIETENIE NEOBİŞNUITĂ

LITERA
București
2020

1

Hugo

Departe, în adâncul friguroasei Păduri de Miazănoapte, trăia un Tânăr Sasquatch¹ pe nume Hugo. Mai mare decât tine, dar mai mic decât mine, era mai păros decât noi amândoi la un loc. Hugo locuia în apartamentul 1G, din ungherul cel mai îndepărtat al Grotei Dosnice, împreună cu mama, cu tatăl și cu sora lui mai mare, Winnie.

¹ Sasquatch, cunoscut și ca Bigfoot, este o creatură cu înfățișare de maimuță, cu înălțime de 2-3m și o greutate de aproximativ 230kg, a cărei existență nu a fost dovedită.

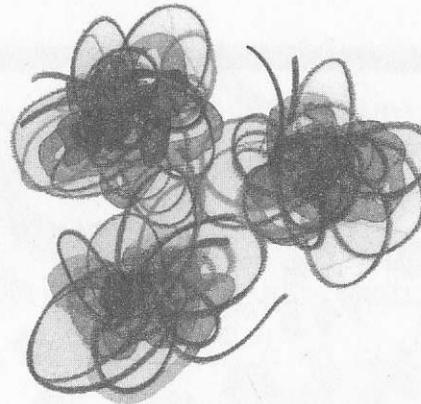
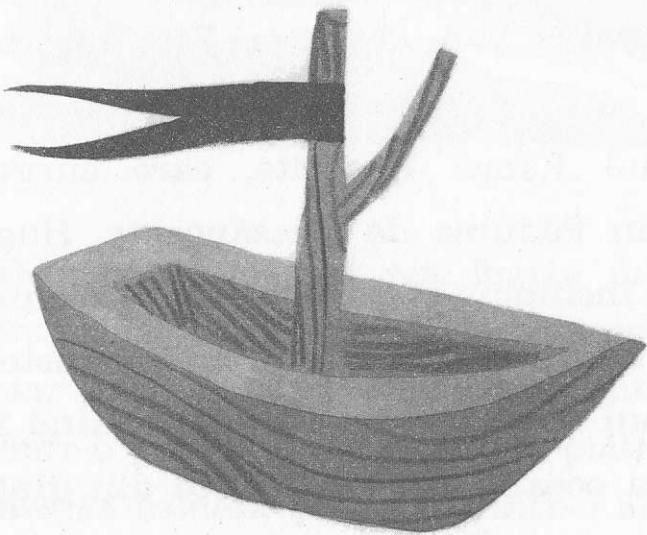
Deși apartamentul era foarte mic, avea un pârâu tare drăguț, care trecea chiar prin dormitorul lui Hugo. Într-o gaură din peretele de piatră, traversa camera și ieșea într-o altă gaură din peretele de lângă cufărul cu jucării.

Hugo cioplise o bârcuță din lemn suficient de mică pentru a pluti pe apa pârâului. Se prefăcea că el este

căpitanul corabiei și că naviga spre Bora Bora, spre Atlantic City ori spre vreun alt loc misterios despre care îi povestise bunicul lui. Isca furtuni făcând vârtejuri cu mâna în apă, iar bârcuța se clătina amarnic, fără să se răstoarne însă.

Uneori, prin dormitorul lui apăreau și câțiva peștișori: se îndreptau spre Râul Râmei Răsucite, care curgea prin Pădurea de Miazănoapte. Hugo își închipuia că peștișorii erau rechini și că îi atacau barca. Si imita sunetele unui rechin care sărea pleoscăind în apa oceanului și clănțânea din dinți. (Sasquatchii se pricep de minune să imite diverse sunete. Dacă ești într-o pădure, de exemplu, și auzi un urlet, e foarte posibil să fie de fapt un Sasquatch care se dă drept coiot.)

Peștii se jucau o vreme cu Hugo, dar în cele din urmă își vedea de drumul lor și ieșeau prin gaura din perete în Lumea Mare și Largă, unde Hugo nu avea niciodată voie să se ducă.

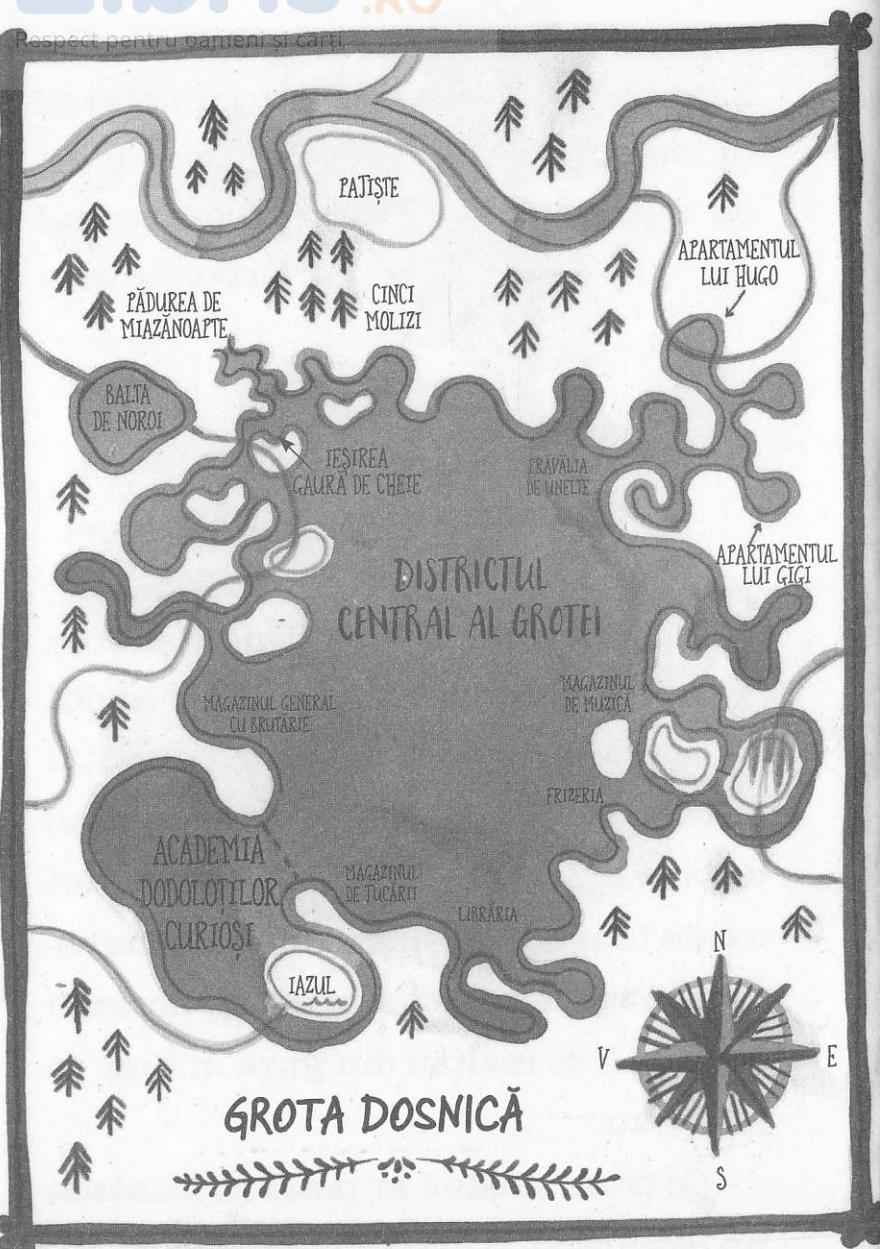
2

Ghemotoace de păr

In fiecare dimineată, Hugo și sora lui, Winnie, plecau la școală. Fiindcă apartamentul lor se afla în capătul de est a grotei, iar școala era în capătul de vest, cei doi frați aveau de străbătut o cale lungă. Podeaua grotei era înghețată sub picioarele lor goale, și norișori de abur li se înălțau din gură în timp ce mergeau.

– Ce crezi, rechinii ar putea să mănânce un Sasquatch? o întrebă Hugo pe sora lui.

Aspect pentru băieți și cărți

– Nu fi cap sec, Hugo! l-a mustrat ea; întotdeauna era țâfnoasă dimineață. Nu există niciun rechin în grotă.

– Dar poate că eu o să mă fac marinări. Și dacă o să dau peste vreun rechin, aş vrea să știu dacă o să mă mănânce sau nu.

– Sasquatchii *nu* se fac marinari, răspunse Winnie.

– Ba poate câteodată se fac.

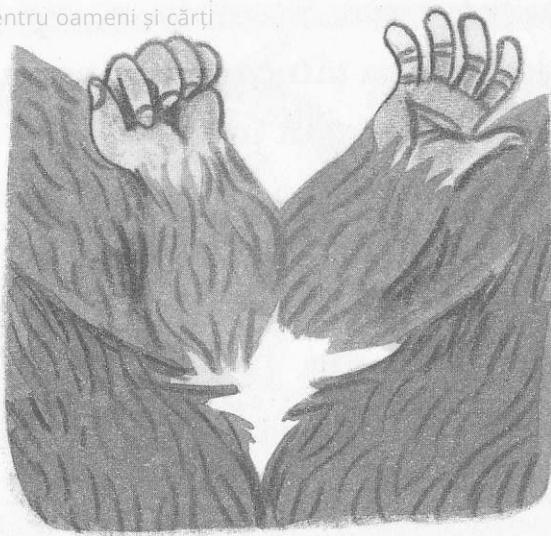
– Ba nu, niciodată! replică sora lui, ferm.

Winnie se opri în fața apartamentului 1B și ciocăni scurt. Ușa se deschise, și în prag apăru prietena ei, Hazel.

Winnie și Hazel își frecără coatele între ele, se ciocniră șold în șold și apoi spuseră în cor:

– *Hakka-makka-momo.*

De ce? Fiindcă făceau parte dintr-un club secret, numai că nu era chiar foarte

secret, ținând seama că toți de la școală știau despre el. Și, oricum, singurul lucru pe care-l făceau la club era să-și prepare propriul luciu de buze.

Imediat în spatele lui Hazel se ivi sora ei mai mică, Gigi. Era micuță pentru un Sasquatch. Purta trei codițe subțiri pe partea dreaptă a capului și avea o postură foarte sănătoasă.

În timp ce mergeau spre școală, Hugo o întrebă:

– Gigi, tu crezi că un Sasquatch ar putea deveni marină?

Gigi cugetă un minut. Era o gânditoare înceată, dar excelentă.

– E posibil, răspunse ea.

Hugo se însenină.

– Dar, adăugă Gigi, Sasquatchul cu pricina va trebui să fie FOARTE atent să nu cumva să fie văzut de oameni.

– Sigur că da, încuviaintă Hugo cu un aer serios.

Niciodată un Sasquatch nu trebuia să se lase văzut de oameni. Asta era Cea Mai Importantă Regulă.

– Și ar avea nevoie de o barcă, continuă Gigi.

„Asta nu-i o problemă“, își spuse Hugo. Sasquatchii erau constructori pricepuți, și puteau încropi aproape orice din bușteni.

– Și ar trebui să aibă la bord cinci bu-toaie cu mure, plus douăzeci de borcane cu unt de ghinde, mai preciză Gigi.

– Corect! replică Hugo.

El va lua pe barcă treizeci de borcane cu unt de ghinde, fiindcă asta era delicatea lui preferată.

– Și crezi că rechinii ar mâncă un Sasquatch? mai întrebă el.

Gigi pufni.

– Sigur că nu! Le-ar rămâne pe gât ghemotoace de păr!

– Ah, ce ușurare!

Gigi se mai gândi puțin, după care adăugă:

– Și de încă ceva ar mai

avea nevoie Sasquatchul marină. De un navigator.

– Un navigator, repetă Hugo și încu-viință cu un aer meditativ; o clipă mai târziu, întrebă: Un navigator e cam aşa, ca un aligator?

– Nu, Hugo. Navigatorul e cineva care știe totul despre Lumea Mare și Largă. Navigatorul îți spune pe unde s-o iei.

– Oh!

„Asta ar putea fi o problemă“, își zise el.

